

[Socialministeren]

regeringens side kommer et forslag om et stort, generelt løft i pensioner og sådan noget, og det burde hr. Ove Jensen egentlig vide. Det er ikke fair at forlange det på et tidspunkt, hvor der trods alt stadig væk er økonomiske problemer tilbage, endskønt, som hr. Ove Jensen dog indrømmede, det faktisk har hjulpet temmelig meget på kasseunderskuddet, som nu tegner til at blive et overskud.

Der kan måske i de år, der kommer, blive mulighed for forbedringer på nogle områder. Det håber jeg naturligvis meget, det vil enhver socialminister håbe meget, og det tror jeg at regeringen vil arbejde meget på at finde. Men der bliver i hvert fald ikke givet noget tilsagn om et stort, generelt løft til pensionisterne, og jeg gad se den ansvarlige regering og det folketingsflertal, der kunne mobilisere sig selv til at foreslå sådan noget. Det har socialdemokratiet ikke engang foreslået som opposition, for man ved godt, at det kan man ikke i denne situation.

Erik B. Smith (S):

Jeg vil gerne starte med at takke ordførerne for i alt fald periodevis positiv behandling af de enkelte punkter. Det kan jo allerede nu konstateres, medmindre det radikale venstre i denne sag bliver talt på andre tanker, at der er flertal for, at vi får ændret den binding, der ligger i de særlige pensionistkort til den kollektive trafik. Jeg tror såmænd ikke, det bliver særlig dyrt, for det er ikke nogen undskyldning, når det står i bemærkningerne, at ingen jo frivilligt indlader sig i en københavnsk bus i myldretiden, man skal faktisk have en god grund. Vi forudsætter, at de fleste pensionister har en god grund til ikke at gøre det, og det skal nok også vise sig, at de holder sig langt væk, hvis der er mulighed for det.

Jeg vil gerne sige generelt om modtagelsen, at det kan forekomme noget overraskende, når f.eks. hr. Ikast har den opfattelse, at der ikke er sammenhæng fra forslaget her til en overordnet politik på området. Sagen er jo den, at de to værste samspilsproblemer for pensionisterne er pensionstillæggets indtægtsregulering – som hr. Ikast var inde på, og som socialministeren og en række af de andre ordførere har været inde på – og betalingen for hjemmehjælp. Alle politiske signaler

ved alle større møder på området går ud på, at alle politiske partier siger: vi skal have løst samspilsproblemerne; og når vi skal have løst dem, så er det, fordi vi kender dem nu.

Vi har faktisk to betænkninger, der klarlægger samspilsproblemerne; vi behøver ikke at afvente flere undersøgelser. Og det er relativt billigt, fordi man som sagt højst kan komme til at betale seks timers hjemmehjælp om ugen, når det drejer sig om varig hjemmehjælp. Jeg kunne måske som fru Birthe Hansen sige, at det kan være, at det oven i købet bliver endnu billigere, fordi det ikke engang er sikkert, at kommunerne har råd til at anvise den nødvendige varige hjemmehjælp. Men det er jo en anden sag, som vi selvfølgelig i fællesskab med andre partier af samme holdning vil følge ganske nøje.

Vurderingen af ferieydelsen var jo lidt forskellig: socialministeren mente, at det var bedre med en generel ydelse, og hr. Ikast sagde, at det var en generel ydelse, og så må man jo vurdere det, som man vil. Det er faktisk en generel ydelse, som betyder et almindeligt løft i pensionen, men som bare kommer til udbetaling på et bestemt tidspunkt. Det er jo ikke noget, vi har fundet på, fordi vi mener, at vi skal være særlig formynderiske; vi har faktisk taget det fra pensionistorganisationernes kongresser. Hvis det er noget, pensionistorganisationerne ønsker, hvorfor skulle vi så ikke, når vi i øvrigt synes, de bør have et løft, fremsætte det forslag? Vi håber da, at det er noget, man interesserer sig for.

Pleje- og bistandstillægget fik positive ord med på vejen fra de fleste af ordførerne, ikke mindst fra socialministeren, og det glæder os meget. Man kan jo give det som personligt tillæg, men når der nu i loven står, at personligt tillæg gives til vanskeligt stillede pensionister, og man anlægger en økonomisk betragtning – og det gør langt de fleste kommuner – så er det klart, at vi vil få situationer, hvor personer ville være åbenbart berettigede til tillæg, men hvor man ikke giver dem det, fordi man anlægger en restriktiv økonomisk betragtning. Det synes vi er noget af det, som vi bør undersøge under udvalgsarbejdet, for er der den åbenhed, som kom til udtryk både hos ministeren og hos ordførerne, så er der sikkert også mulighed for, at